

ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA

JUDr. Adriana Krajníková

Kuzmányho č.57, Košice, tel.: 0903 602 240, e-mail: krajada@gmail.com

Zap. v zozname advokátov Slovenskej advokátskej komory pod č. 895

Vážený pán
JUDr. Maroš Žilinka, PhD.
generálny prokurátor Slovenskej republiky

V Košiciach dňa 29.1.2021

P O D N E T

na zosúladenie nezákonného stavu so zákonom
a začatie trestného stíhania Mgr. RNDr. MUDr. Jána Mikasa, PhD.
hlavného hygienika SR pre zneužívanie právomoci verejného činiteľa a iné

a

T R E S T N É O Z N Á M E N I E
proti osobám konajúcim v mene Polície SR na facebookovej stránke
„Hoaxy a podvody-Polícia SR“ pre porušovanie autorského práva,
ohováranie, poškodzovanie cudzích práv, zneužívanie právomoci verejného
činiteľa a iné

Vážený pán generálny prokurátor,

vo Vašom vystúpení na TA3, dňa 28.1.2021, ste uviedli, cit.:

„Pokiaľ ide o nariadenia izolácie pozitívnych osôb na ochorenie covid-19 a nariadenie karantény osôb ktoré prišli do úzkeho kontaktu s osobami chorými na ochorenie covid-19, tieto boli úradom uložené v rámci zákonného rámca.

To však už neplatí o časti vyhlášky z 27.12.2020 v časti upravujúcej výnimky z izolácie a z karantény ako aj výnimky pre osoby v osobitnom režime. Ten dôvod nezákonnosti uvedenej vyhlášky resp. jej časti spočíva v absencii zákonného zmocnenia Úradu verejného zdravotníctva na udeľovanie výnimiek. Úrad verejného zdravotníctva pri týchto dvoch oblastiach nebol oprávnený udeľovať výnimky. Týmito vyhláškami, oboma, ich vydaním Úrad verejného zdravotníctva SR porušil zákon“.

Vaše vyjadrenie je, pán prokurátor, neúplné, resp. nepresné, pretože hlavný hygienik p. Mikas neporušil zákon iba pri vydaní Vami referovaných vyhlášok a z dôvodu absencie zmocnenia na udeľovanie výnimiek, ale p. Mikas ako hlavný hygienik sústavne porušuje Ústavu SR a Zákon č. 355/2007 Z.z. pri vydávaní všetkých vyhlášok.

To preto, že na vydávanie predmetných vyhlášok úrad verejného zdravotníctva nemá delegované osobitné zákonné splnomocnenie (§ 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z) a súčasne vyhlášky ako

všeobecne záväzné právne predpisy nie je možné vydávať podľa § 59b ods. 1, 2 Zákona č. 355/2007 Z.z. obídenním Zákona č. 400/2015 Z.z.

Uvedené skutočnosti sú ťažiskové nedostatky všetkých vyhlášok vydávaných p. Mikasom, kde pre účely konkrétnych porušení zákona poukazujem na nasledovné:

V prvom rade je treba pre rozptýlenie nedorozumení a správne uchopenie veci zdôrazniť, že úrad verejného zdravotníctva má právomoc na udeľovanie a rušenie výnimiek /§ 5 ods. 4 písm. m) Zák. č. 355/2007 Z.z./, avšak toto ustanovenie sa vzťahuje k vydávaniu opatrení podľa citovaného zákona, nie k vydávaniu vyhlášok, na ktoré vydávanie vyhlášok nemá úrad verejného zdravotníctva zákonom delegovanú právomoc.

Vami referovaná otázka splnomocnenia na udelenie výnimiek (z nelegitímne vydaných vyhlášok) je právne irelevantná, nakoľko právne podstatná je otázka splnomocnenia na vydanie vyhlášok, ktoré úrad verejného zdravotníctva nemá.

Pojem „**zákonné zmocnenie**“, o ktorom hovoríte, právne správne „**zákonné splnomocnenie**“ nie je inštitútom pre „udeľovanie“ výnimiek, ale inštitútom **delegovania splnomocnenia pre v y d á v a n i e vykonávacích právnych predpisov s vymedzeným rozsahom úpravy ich otázok.**

Nemožno teda úplne pravdivo povedať, že úrad verejného zdravotníctva nemá kompetenciu udeľovať výnimky, naopak, túto kompetenciu má, pokiaľ ide o opatrenia podľa Zákona č. 355/2007 Z.z. (hybridné správne akty, ktoré nie sú všeobecne záväzné právne predpisy), **avšak podľa tohto zákona nemá kompetenciu vydávať vyhlášky (všeobecne záväzné právne predpisy), a potom logicky ani v nich udeľovať výnimky.**

Tento absolútny nedostatok právomoci p. Mikasa vydávať vyhlášky za úrad verejného zdravotníctva spôsobuje nulitu týchto aktov. Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 18.5.2016 sp. zn. I. ÚS 323/2016 a Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 12.12.2018 sp. zn. 8Sžr 52/2016: *„nedostatok právomoci konajúceho správneho orgánu má za následok ničotnosť, nulitu aktu. Na takýto akt nemožno hľadieť ako na správny akt. Nulita je dôsledok takých závažných väd, ktoré spôsobujú, že o akte už vôbec nie je možné hovoriť“.*

Napriek tomu p. Mikas predmetné nulitné akty (dávam do pozornosti že navyše s fakticky nemožným plnením, pretože v nich ukladané povinnosti neurčuje zákon) aplikuje do verejnosti ako právne účinné, a tým obmedzuje ľudské práva a základné slobody občanov Slovenskej republiky. Ide o **vážny zásah do ústavného systému Slovenskej republiky, ktorým rozkladá právny štát (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR) a vedome pácha závažnú trestnú činnosť.** Ide o tak hrubé zneužitie právomoci verejného činiteľa, ktoré nemá obdoby od povojnového obdobia našej spoločnosti.

Na doplnenie veci pripájam odôvodnenie Sťažnosti zo dňa 18.1.2021 proti Uzneseniu Okresného riaditeľstva PZ, Odbor kriminálnej polície, 4. oddelenie vyšetrovania, Bratislava, zo dňa 8.1.2021, sp. zn. ČVS: ORP-1124/4-VYS-B2-2020 TV, ktorým bolo odmietnuté trestné oznámenie na menovaného. Obsahom tejto sťažnosti sú skutkové a právne skutočnosti, svedčiacie o ním páchanej trestnej činnosti.

D ô k a z: Sťažnosť zo dňa 18.1.2021

Pre závažnosť a nebezpečnosť konania p. Mikasa je potrebné učiniť zákonný zásah prokurátora a začať proti nemu trestné stíhanie pre zneužívanie právomoci verejného činiteľa a iné. Je vylúčené, aby konanie menovaného ostalo na úrovni iba konštatovania porušenia zákona, príp. zhojenia jeho inak nezákonnej činnosti (viď napadnuté uznesenie vyšetrovateľa PZ), t.j. bez trestno-právnych následkov a náhrady škody voči občanom Slovenskej republiky a Slovenskej republike.

V spojitosti s tým je vylúčené, aby Slovenská republika neposkytla svojim občanom legitímny podklad na náhradu škody zjavne spôsobenej výkonom činnosti verejného činiteľa (čl. 36 ods. 3

Listiny základných práv a slobôd, čl. 41 ods. 1, 3 Charty základných práv Európskej únie, čl. 46 ods. 3 Ústavy SR).

I.

Dotknutá právna úprava

Čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd: Každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd: Každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup.

Čl. 41 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie: Každý má právo, aby inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie vybavovali jeho záležitosti nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote.

Čl. 41 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie: Toto právo zahŕňa najmä:
a) právo každého na vypočutie pred prijatím akékohoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať,

b) právo každého na prístup k spisu, ktorý sa ho týka, za predpokladu rešpektovania oprávnených záujmov dôvernosti a služobného a obchodného tajomstva;

c) povinnosť administratívy odôvodniť svoje rozhodnutia.

Čl. 41 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie: Každý má právo na náhradu škody spôsobenej inštitúciami alebo zamestnancami Únie pri výkone ich funkcií v súlade so všeobecnými zásadami spoločnými pre právne poriadky členských štátov.

Čl. 1 ods. 1 Ústavy SR: *Slovenská republika* je zvrchovaný, demokratický a **právny štát**. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Čl. 1 ods. 2 Ústavy SR: *Slovenská republika* uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR: Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR *povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.*

Čl. 13 ods. 2 Ústavy SR: Medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom.

Čl. 13 ods. 4 Ústavy SR: Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Čl. 46 ods. 3 Ústavy SR: Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Čl. 152 ods. 4 Ústavy SR: Výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Čl. 154c ods. 4 Ústavy SR: Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

§ 1 ods. 1 Zák. č. 400/2015 Z.z. o tvorbe právnych predpisov: Tento zákon upravuje základné pravidlá tvorby všeobecne záväzných právnych predpisov (ďalej len „právny predpis“), ktorými sú Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ústavné zákony, zákony, nariadenia vlády Slovenskej republiky (ďalej len „nariadenie vlády“), vyhlášky a opatrenia ministerstiev, ostatných ústredných orgánov štátnej správy, iných orgánov štátnej správy a Národnej banky Slovenska a ich vyhlasovanie v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (ďalej len „zbierka zákonov“).

§ 4 ods. 1 Zák. č. 400/2015 Z.z.: Právny predpis musí byť stručný, **vnútorne bezrozporný** a musí obsahovať ustanovenia s normatívnym obsahom, ktoré sú systematicky a obsahovo vzájomne previazané.

§ 4 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.: Právny predpis ustanovuje práva a povinnosti tak, aby dotvárali alebo rozvíjali sústavu práv a povinností v súlade s ich doterajšou štruktúrou v právnom poriadku a **nestali sa vzájomne protirečivými**.

§ 4 ods. 3 Zák. č. 400/2015 Z.z.: vykonávacím právnym predpisom nemožno ukladať povinnosti, meniť alebo dopĺňať právnu úpravu nad rámec zákona alebo upravovať spoločenské vzťahy v zákone neupravené; to neplatí, ak ide o nariadenie vlády podľa čl. 120 ods. 2 ústavy.

§ 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.: Ak návrh zákona predpokladá vydanie vykonávacieho právneho predpisu, musí obsahovať *splnomocnenie* na jeho vydanie; to neplatí, ak vykonávacím právnym predpisom je nariadenie vlády. Splnomocňovacie ustanovenie sa musí formulovať tak, aby z jeho znenia jednoznačne vyplývalo, *kto je splnomocnený na vydanie vykonávacieho právneho predpisu, aké skutočnosti a v akom rozsahu sa majú v ňom upraviť*, pričom sa dbá na zabezpečenie súladu vykonávacieho právneho predpisu so zákonom. Ak sa predpokladá vydať na vykonanie zákona nariadenie vlády, možno to v návrhu zákona výslovne uviesť.

§ 4 ods. 1 písm. g) Zák. č. 355/2007 Z.z.: Ministerstvo počas výnimočného stavu, núdzového stavu alebo mimoriadnej situácie (ďalej len „krízová situácia“) pri ohrození verejného zdravia nariaďuje ďalšie opatrenia, ktorými môže zakázať alebo nariadiť ďalšie činnosti v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas; *tým nie je dotknutá právomoc úradu verejného zdravotníctva a regionálnych úradov verejného zdravotníctva nariaďovať opatrenia podľa § 12 alebo podľa § 48 aj počas krízovej situácie*.

§ 5 ods. 1 Zák. č. 355/2007 Z.z.: Úrad verejného zdravotníctva je rozpočtová organizácia štátu s pôsobnosťou pre územie Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, ktorá je zapojená finančnými vzťahmi na rozpočet ministerstva.

§ 48 ods. 1 písm. a) Zák. č. 355/2007 Z.z.: Ohrozenie *verejného zdravia* nastáva pri výskyte prenosného ochorenia, podozrení na prenosné ochorenie alebo podozrení na úmrtie na prenosné ochorenie nad predpokladanú úroveň.

§ 48 ods. 2, písm. a) Zák. č. 355/2007 Z.z.: Ohrozenie *verejného zdravia II. stupňa* nastáva, ak je potrebné prijať opatrenia podľa osobitného predpisu (s odkazom na § 6 až 9 Zák. č. 42/1994 Z.z. o civilnej ochrane obyvateľstva) pri výskyte prenosného ochorenia, podozrení na prenosné ochorenie alebo podozrení na úmrtie na prenosné ochorenie nad predpokladanú úroveň.

§ 48 ods. 4 Zák. č. 355/2007 Z.z.: Úrad verejného zdravotníctva alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva pri ohrození *verejného zdravia*, ak v odseku 5 nie je ustanovené inak, nariaďuje opatrenia podľa a) – z)

§ 48 ods. 5 Zák. č. 355/2007 Z.z.: Pri ohrození *verejného zdravia II. stupňa* úrad verejného zdravotníctva alebo regionálny *úrad verejného zdravotníctva* podáva orgánom príslušným na úseku civilnej ochrany obyvateľstva (s odkazom na § 12 až 15 Zák. č. 42/1994 Z.z.) návrh na vyhlásenie mimoriadnej situácie (s odkazom na §3 ods. 1 a §3b Zák. č. 42/1994 Z.z o civilnej ochrane obyvateľstva) a návrh na a) ukrytie a na ukončenie ukrytia, b) evakuáciu a na ukončenie evakuácie, c) dočasné presídlenie a na ukončenie dočasného presídlenia, d) trvalé presídlenie, e) režimové opatrenia pre obyvateľov ohrozenej alebo zasiahnutej oblasti a na ich odvolanie, f) monitorovanie územia, g) varovanie obyvateľstva, h) hygienickú očistu osôb, i) likvidáciu úniku nebezpečných látok a zamedzenie ich nekontrolovaného šírenia, j) vykonanie opatrení na zabezpečenie záchranných prác.

§ 4 ods. 1 písm. g) Zák. č. 355/2007 Z.z.: Ministerstvo počas výnimočného stavu, núdzového stavu alebo mimoriadnej situácie (ďalej len „krízová situácia“) pri ohrození verejného zdravia nariaďuje ďalšie opatrenia, ktorými môže zakázať alebo nariadiť ďalšie činnosti v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas; *tým nie je dotknutá právomoc úradu verejného zdravotníctva a regionálnych úradov verejného zdravotníctva nariaďovať opatrenia podľa § 12 alebo podľa § 48 aj počas krízovej situácie.*

§ 59b ods. 1 Zák. č. 355/2007 Z.z.: Ak je potrebné nariadiť opatrenia podľa § 12 alebo podľa § 48 ods. 4 na celom území Slovenskej republiky, určitej časti jej územia alebo pre skupinu inak ako jednotlivu určených osôb, nariaďuje ich ministerstvo zdravotníctva (/§ 4 ods. 1 písm. g)/, úrad verejného zdravotníctva (/§ 5 ods. 4 písm. k)/, alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva (/§ 6 ods. 3 písm. e)/ všeobecne záväzným právnym predpisom.

§ 59b ods. 2 Zák. č. 355/2007 Z.z.: Na všeobecne záväzné právne predpisy vydávané podľa odseku 1 ministerstvom zdravotníctva sa vzťahuje osobitný právny predpis o tvorbe a vyhlasovaní právnych predpisov; (Zák. č. 400/2015 Z.z.) *tento predpis sa nevzťahuje na všeobecne záväzné právne predpisy vydávané podľa odseku 1 úradom verejného zdravotníctva a regionálnym úradom verejného zdravotníctva.*

§ 3b ods. 4, druhá veta Zák. č. 42/1994 Z.z.: Ak bol po vyhlásení *mimoriadnej situácie* vyhlásený výnimočný stav alebo *núdzový stav*, postupuje sa podľa osobitného zákona (s odkazom na *Ústavný zák. č. 227/2002 Z.z.* o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu).

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.12.2014 sp. zn. PL. ÚS 10/2013: „... samotnú povinnosť možno uložiť uznaným prameňom práva – jednak zákonom alebo tak môže urobiť na základe výslovného zákonného splnomocnenia aj podzákonný právny predpis (vykonávací právny predpis), ktorý sa bude pohybovať v medziach tohto splnomocnenia.“

Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.9.2020 sp. zn. II. ÚS 411/2020: „Aj napriek normatívnemu prvku, opatrenie s povahou hybridného správneho aktu nie je právnou normou, a teda ani nemôže byť všeobecne záväzným právnym predpisom. Zákon preto neobsahuje vo svojom texte osobitné splnomocňovacie (delegačné) ustanovenie na jeho vydanie, ktoré je nevyhnutné pri podzákonných všeobecne záväzných právnych predpisoch“.

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.1.2009, I.ÚS 354/09, bod 14, 15, cit: „Napriek skutočnosti, že odopretie súdnej ochrany vo veciach prieskumu rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy je v niektorých prípadoch dovolené „ex lége“, tento postup nie je ale

namieste v prípade, ak ide o rozhodnutia a postupy, ktoré sa týkajú základných práv a slobôd (II. ÚS 50/01). Posledná veta čl. 46 ods. 2 ústavy túto skutočnosť výslovne potvrdzuje, keď uvádza: „Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Citovaná ústavná norma žiadnym spôsobom neurčuje, v akom type súdneho konania a na základe akého návrhu majú súdy takéto rozhodnutia preskúmať, a ani sa nezmieňuje o druhu rozhodnutí, ktoré by mohli byť (z tohto dôvodu) vylúčené zo súdneho preskúmania, pretože smeruje výlučne k ich obsahovej stránke a jej prostredníctvom k základným právam a slobodám. V dôsledku toho v prípade, keď sa rozhodnutie, resp. postup orgánu verejnej správy (bez ohľadu na jeho druh či formálne označenie), dotýka niektorého zo základných práv a slobôd, z právomoci súdov nesmie byť vylúčené. Vylúčenie takéhoto rozhodnutia zo súdneho preskúmania (v správnom súdnictve) môže signalizovať porušenie čl. 46 ods. 2 poslednej vety ústavy.

*Rešpektovanie tohto príkazu ústavnej normy je okrem iného možné dosiahnuť výkladom zákonného predpisu týkajúceho sa rozhodovacej činnosti súdu ústavne súladným spôsobom. **V situácii, keď ustanovenie právneho predpisu dovoľuje dvojaký výklad (jeden ústavne súladným a druhý ústavne nesúladným spôsobom), má prioritu jeho výklad ústavne súladným spôsobom.** Pre súdy táto povinnosť vyplýva celkom jednoznačne z čl. 144 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy“. Keďže podľa čl. 144 ods. 2 ústavy môžu súdy namietat nesúlad všeobecne záväzného právneho predpisu s ústavou, sú tým viac zaviazané k ústavne súladnému výkladu každého zákona týkajúceho sa ich rozhodovacej činnosti. Táto povinnosť súdu zodpovedá ústavne garantovanému právu každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (II. ÚS 50/01). Ústavný súd už vo veci sp. zn. I. ÚS 37/95 rozhodol, že „Otázku právomoci všeobecného súdu z hľadiska ústavou upraveného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 2 ústavy) treba posudzovať v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou.“, pričom vo veci sp. zn. PL. ÚS 18/98 tiež potvrdil, že v prípade, ak dôjde k výkladu právnych predpisov inak ako ústavne konformným spôsobom, „môže to mať dopad na niektoré zo základných práv a slobôd“.*

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.10.2008 sp. zn. IV. ÚS 261/08: „Zo zásady ústavne konformného výkladu vyplýva požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb. Inak povedané, všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd (II. ÚS 148/06, m. m. napr. IV. ÚS 96/07, IV. ÚS 33/08, IV. ÚS 34/08, IV. ÚS 96/07, IV. ÚS 95/08 atď).“

Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.5.2016, sp. zn. I. ÚS 323/2016: „...Judikatúra i teória správneho práva zhodne uvádzajú, že o **paakt**, ako správny akt, ktorý nevyvoláva zamýšľané účinky, ide vtedy, ak sú jeho vady tak zásadné a zřejmé, že na neho „**nemožno hľadieť**“ ako na správny akt. Môže ísť napr. o nedostatok právneho podkladu, na základe ktorého sa rozhodovalo, **nedostatok právomoci správneho orgánu**, najťažšie vady v príslušnosti správneho orgánu, omyl v osobe adresáta a právna alebo faktická nemožnosť realizácie rozhodnutia“.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2018, sp. zn. 8Sžr 52/2016: „...V prípade, ak súd zistí, že správny orgán vydal nulitný správny akt, teda paakt, čo je vlastne neexistujúce rozhodnutie, nezaobera sa prípadnými ďalšími námietkami, pretože možno skúmať len zákonnosť tohto aktu, ktorý existuje. Neexistencia rozhodnutia znamená, že rozhodnutie nebolo doteraz v zákonom ustanovenej forme vydané, alebo, že **vydané bolo, ale trpí takými ťažkými vadami, ktoré**

*mali za následok jeho ničotnosť. Nulita je dôsledok takých závažných väd, ktoré spôsobujú, že o akte už vôbec nie je možné hovoriť. V prípade nulity aktu nie je vôbec možné uvažovať o prezumpcii správnosti aktu. Platný právny poriadok Slovenskej republiky nedefinuje pojem „ničotné (nulitné) správne rozhodnutie“, ako je tomu napríklad v Českej republike, kde zákonodarca uvádza povahu, znaky ničotného rozhodnutia v správnom konaní a upravuje aj postup, t. j. kedy a za akých podmienok po zistení ničotnosti z dôvodov stanovených v zákone, vyhlasuje ničotnosť príslušný správny orgán, resp. vyslovuje súd. Napriek absencii obdobnej právnej úpravy v Slovenskej republike, odvolací súd vychádzajúc z existujúcej judikatúry, či z poznatkov procesnej teórie, sa v predmetnom prípade zaoberal otázkou, či nie je daná **nulita rozhodnutia** odporcu v dôsledku **nedostatku právneho základu, nedostatku právomoci, najťažších väd príslušnosti, absolútneho nedostatku formy, absolútneho omylu v osobe adresáta, neexistencie skutkového základu spôsobujúceho bezobsažnosť, požiadavky nedovoleného (trestného) plnenia, požiadavky plnenia fakticky nemožného, neurčitosti a nezmyselnosti, neexistencie vôle a podobne**“.*

II.

Podnet na administratívne vybavenie namietaných nedostatkov a na začatie trestného stíhania p. Mikasa hlavného hygienika SR

Rozpor vyhlášok so Zákonom č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia:

Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR: Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

§ 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.: Ak návrh zákona predpokladá vydanie vykonávacieho právneho predpisu, musí obsahovať splnomocnenie na jeho vydanie; to neplatí, ak vykonávacím právnym predpisom je nariadenie vlády. Splnomocňovacie ustanovenie sa musí formulovať tak, aby z jeho znenia jednoznačne vyplývalo, kto je splnomocnený na vydanie vykonávacieho právneho predpisu, aké skutočnosti a v akom rozsahu sa majú v ňom upraviť, pričom sa dbá na zabezpečenie súladu vykonávacieho právneho predpisu so zákonom. Ak sa predpokladá vydať na vykonanie zákona nariadenie vlády, možno to v návrhu zákona výslovne uviesť.

Nález Ústavného súdu SR zo dňa 10.12.2014 sp. zn. PL. ÚS 10/2013: „... samotnú povinnosť možno uložiť uznaným prameňom práva – jednak zákonom alebo tak môže urobiť na základe výslovného zákonného **splnomocnenia** aj podzákonný právny predpis (vykonávací právny predpis), ktorý sa bude pohybovať v medziach tohto **splnomocnenia**.“ (§ 62 Zák. č. 355/2007 Z.z.).

Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 24.9.2020 sp. zn. II. ÚS 411/2020: „Zákon preto (pri hybridnom správnom akte) **neobsahuje vo svojom texte osobitné splnomocňovacie (delegačné) ustanovenie na jeho vydanie, ktoré je nevyhnutné pri podzákonných všeobecne záväzných právnych predpisoch** (vyhláškach)“.

S poukazom na uvedené legislatívne pravidlo vyplýva, že splnomocnenie na vydanie vykonávacieho predpisu musí byť vyjadrené v splnomocňujúcom ustanovení, ktoré je obsahom zákona. Špeciálna delegácia musí byť vždy určitá. Z jej znenia musí jasne vyplývať, ktorý orgán je splnomocnený na vydanie vykonávacieho právneho predpisu, a ďalej aké otázky a v akom rozsahu môže vo vykonávacom predpise tento splnomocnený orgán upraviť.

Zákon č. 355/2007 Z.z. neobsahuje osobitné splnomocňovacie ustanovenie pre úrad verejného zdravotníctva ani pre regionálne úrady verejného zdravotníctva vydávať všeobecne záväzné vykonávacie právne predpisy (vyhlášky).

Ust. § 62 v spojení s § 3 ods. 1 písm. a) cit. zákona deleguje osobitné splnomocnenie na vydávanie vykonávacích právnych predpisov iba pre ministerstvo zdravotníctva, v právnych veciach a rozsahu určenom zákonom.

V otázkach podľa § 12 a § 48 ods. 4 cit. zákona nemožno vydávať všeobecne záväzné vykonávacie právne predpisy, a tieto zároveň nemôže vydávať hlavný hygienik.

Rozpor vyhlášok tvorených podľa § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z. so Zákonom č. 400/2015 Z.z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky:

Zák. č. 400/2015 Z.z. neumožňuje tvorbu vyhlášok podľa § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z.

Vyhlášky podľa § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z. sú v rozpore s § 4 ods. 1, 2 Zák. č. 400/2015 Z.z., kde sa *expressis verbis* zakazuje, aby vykonávacie predpisy boli *vnútorne rozporné* a *vzájomne protirečivé* s inými predpismi v právnej štruktúre predpisov.

V prvom rade treba uviesť (čo bolo predmetom môjho podania zo dňa 25.9.2020 adresovaného predsedovi vlády SR a doručeného tiež Generálnej prokuratúre SR), že Zákon č. 355/2007 Z.z. rozlišuje **dva stupne ohrozenia verejného zdravia**, a to **ohrozenie verejného zdravia (I. stupňa) § 48 ods. 1** cit. zákona, s opatreniami úradu verejného zdravotníctva a regionálnych úradov podľa § 48 ods. 4 cit. zákona, a **ohrozenie verejného zdravia II. stupňa § 48 ods. 2** cit. zákona, kedy sa nevydávajú opatrenia § 48 ods. 4 a kedy úrad verejného zdravotníctva a regionálne úrady verejného zdravotníctva nemajú vecnú pôsobnosť, t.j. právomoc a príslušnosť vydávať žiadne opatrenia (úrad verejného zdravotníctva podľa § 48 ods. 5 cit. zákona podá iba orgánom civilnej ochrany návrh na vyhlásenie mimoriadnej situácie, a tu jeho právomoc končí). Právna vec *ohrozenia verejného zdravia II. stupňa § 48 ods. 2* cit. zákona sa potom z tohto ustanovenia presúva do Zákona č. 42/1994 Z.z., a po vyhlásení núdzového stavu sa podľa § 3b ods. 4, druhá veta cit. zákona presúva do Ústavného zákona č. 227/2002 Z.z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu, podľa ktorých kódexov nemá úrad verejného zdravotníctva právomoc vydávať žiadne opatrenia. Právnomu stavu *ohrozenia verejného zdravia II. stupňa § 48 ods. 2* Zák. č. 355/2007 Z.z. **n e n á l e ž i a** opatrenia podľa § 48 ods. 4 cit. zákona, ktoré vydával p. Mikas, a preto jeho konanie je tu prekročením jeho právomoci.

Z tejto základnej premisy (na ktorom základe zhladla generálna prokuratúra nedostatok právomoci a príslušnosti p. Mikasa vydávať predmetné opatrenia podľa § 48 ods. 4 Zák. č. 355/2007 Z.z. počas mimoriadnej situácie a núdzového stavu) treba vychádzať aj pri posudzovaní konania p. Mikasa pri vydávaní vyhlášok za úrad verejného zdravotníctva pri ohrození verejného zdravia (I. stupňa), pretože na uvedenej právnej situácii stupňov ohrozenia verejného zdravia a ich zákonnej úprave sa nezmenilo nič. Keďže bola a naďalej trvá potreba prijímať opatrenia podľa osobitných predpisov (znenie expressis verbis § 48 ods. 2, písm. a) Zák. č. 355/2007 Z.z.), a nie podľa ustanovenia § 12 a § 48 ods. 4 Zák. č. 355/2007 Z.z., práve preto vláda vyhlásila ohrozenie verejného zdravia II. stupňa, ktoré trvá doposiaľ.

Pán Mikas tak od počiatku svojvoľne vydával predmetné opatrenia a v súčasnosti vyhlášky, to všetko v hrubom rozpore s Ústavou SR, Zákonom č. 400/2015 Z.z., Zákonom č. 355/2007 Z.z., Zákonom č. 42/1944 Z.z., Ústavným zákonom č. 227/2002 Z.z. a Uznesením vlády č. 111, zo dňa 11.3.2020 o vyhlásení mimoriadnej situácie.

Vyhlášky tvorené podľa § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z. sú v rozpore s **§ 4 ods. 1 Zák. č. 400/2015 Z.z.**, kde ust. § 4 ods. 1 písm. g) za bodkočiarkou Zák. č. 355/2007 Z.z. o vydávaní opatrení úradom verejného zdravotníctva za krízovej situácie (čo je vyšší stupeň ako ohrozenie verejného zdravia II. stupňa), je v rozpore s (platným) ust. § 48 ods. 2 cit. zákona, podľa ktorého je vecná pôsobnosť v tejto veci presunutá do Zákona č. 42/1994 Z.z. o civilnej ochrane, kde v prípade vyhlásenia krízovej

situácie je ďalej presunutá do Ústavného zákona č. 227/2002 Z.z., kde v ani jednom z uvedených kódexov nemá úrad verejného zdravotníctva ani regionálne úrady verejného zdravotníctva právomoc vydávať opatrenia, a preto túto právomoc mu nemohlo „delegovať“ ustanovenie § 4 ods. 1 písm. g) za bodkočiarkou, ktoré je tým v nutnom rozpore s ust. § 48 ods. 2 zákona, ktoré celú právnu vec prenáša do iných kódexov.

Vyhlášky sú tak zároveň v rozpore s **§ 4 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.**, keďže ust. § 4 ods. 1 písm. g) za bodkočiarkou Zák. č. 355/2007 Z.z. je v rozpore s Ústavným zákonom č. 227/2002 Z.z., podľa ktorého úrad verejného zdravotníctva ani regionálne úrady nemajú právomoc v krízovej situácii vydávať žiadne opatrenia (navyše zasahujúce do základných práv a slobôd). Iba dopĺňam, takúto právomoc nemá dokonca ani ministerstvo zdravotníctva, ktoré je ústredným orgánom štátnej správy, preto ho nemôže mať úrad verejného zdravotníctva ako rozpočtová organizácia napojená na toto ministerstvo. **Ľudské práva a základné slobody nemôže obmedzovať „úradník“, ktorý nemá delegované osobitné splnomocnenie na vydávanie vykonávacích právnych predpisov.**

Vyhlášky tvorené podľa § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z. sú v rozpore s **§ 4 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.** tiež preto, že citovaný zákon neumožňuje tvorbu vyhlášok podľa § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z. a neumožňuje ju inak, než podľa Zák. č. 400/2015 Z.z. Postupom podľa § 59b ods. 2 Zák. č. 355/2007 Z.z. za bodkočiarkou sú dokonca vyhlášky vyňaté spod zákonnej kontroly (keďže nie sú tvorené ani podľa Zák. č. 400/2015 Z.z., ani podľa Zák. č. 355/2007 Z.z., ktorý neobsahuje legislatívne pravidlá tvorby vyhlášok), čím sú tieto vyhlášky tvorené podľa „ničoho“, nepreskúmateľné, čo je v hrubom rozpore so Zákonom č. 400/2015 Z.z., a s princípom právneho štátu.

Výnimka z tvorby právnych predpisov v zmysle § 1 ods. 1 a nasl. cit. zákona je daná iba v § 27 ods. 1, 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.

Vyhlášky podľa § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z., sú v rozpore s **§ 4 ods. 3 Zák. č. 400/2015 Z.z.** podľa ktorého vykonávacím právnym predpisom nemožno ukladať povinnosti, meniť alebo dopĺňať právnu úpravu nad rámec zákona.

Napr. **ust. § 48 ods. 4 písm. r) Zák. č. 355/2007 Z.z.** neurčuje právnu povinnosť prekrytia dýchacích ciest, preto túto formuláciu „pseudopovinnosti“ nemôže nad rámec citovaného ustanovenia zákona určovať vyhláška.

V tejto súvislosti dávam do osobitnej pozornosti (a súvisí to s konaním p. Mikasa v zmysle priloženej sťažnosti a predmetného trestného oznámenia), že s poukazom na **čl. 13 ods. 4 Ústavy SR sa pri obmedzovaní základných práv a slobôd dbá na ich podstatu a zmysel, pričom obmedzenia sa môžu použiť iba na ustanovený cieľ.**

Je zjavné, že vyhláška č. 11/2020 V.v. (ako tiež predchádzajúce opatrenia a iné „akty“ totožného obsahu) ukladajúca povinnosť **prekrytia dýchacích ciest absurdným spôsobom obchádza citované ustanovenie ústavy.** To preto, že ani len žiaden zákon nepozná „nasadenie a nosenie rúšok“, teda žiaden zákon neukladá povinnosť prekrytia dýchacích ciest, čím neexistuje ani ustanovený cieľ plnenia. Možno iba konštatovať, že predmetná „povinnosť“ je uložená **v absolútnej svojvôli p. Mikasa a bez opory v zákone, navyše v rozpore s čl. 3, v spojení s čl. 15 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd,** ktoré prekrývanie dýchacích ciest a tým bránenie riadneho dýchania objektívne spôsobuje trýznivé pocity. Navyše v tejto súvislosti odhal p. Mikas výnimku z „povinnosti“ prekrytia dýchacích ciest aj osobám postihnutým na dýchacie a kožné ochorenia, a to aj pre prípad, že im to v konečnom dôsledku spôsobí smrť. K týmto skutočnostiam sa bližšie vyjadrujem v Sťažnosti voči napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa PZ.

Rovnako tak vyhlášky úradu verejného zdravotníctva č. 25/2020 V.v., č. 26/2020 V.v., č. 27/2020 V.v., č. 32/2020 V.v., č. 43/2020 V.v. a iné, ktorými sa verejnosti nariaďujú povinnosti preukazovať sa negatívnym testom na Covid-19, kde v opačnom prípade dochádza k odnímaniu a obmedzovaniu ľudských práv a slobôd, sú vydané a vynucované bez toho, aby existovala zákonom uložená povinnosť

testovania na Covid-19 (ktorá otázka výskumu ani nemôže byť legitímny predmetom ukladaných povinností).

Predmetné vyhlášky nielenže sú vydané bez formálnej právomoci p. Mikasa ich vydať, ale **svojim obsahom tiež obchádzajú zákon, keďže určujú povinnosti, ktoré zákon nepozná.**

Namietané skutočnosti nemožno obísť odmietnutím trestnej zodpovednosti menovaného, keďže zo všetkých skutkových okolností, a ústavných ako aj zákonných rámcov je zrejmé, že táto jeho zodpovednosť je tu daná.

Z priloženej Sťažnosti v spojení s napadnutým uznesením vyplýva, že zo strany konajúceho vyšetrovateľa došlo k porušeniu základného práva oznamovateľov na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a keďže skutočne ide o celospoločenskú otázku, je z Vašej strany pre účely aj tohto podnetu potrebné vykonať dozor nad dodržiavaním zákona pri jej vybavovaní, a to s ohľadom na dve zásadné skutočnosti:

a) z pohľadu trestného zákona vybaviť zákonným spôsobom konanie p. Mikasa, ktorý podľa už zistení Generálnej prokuratúry SR **n e m a l právomoc na vydávanie žiadnych opatrení za Úrad verejného zdravotníctva SR** (pričom iba na doplnenie uvádzam, že úvaha konajúcej prokurátorky o zachovaní účinnosti nezákonných aktov je *de iure* irelevantná, pretože účinok právnych aktov je daný zo zákona splnením alebo nesplnením zákonných podmienok, a nezávisí od názoru prokurátora), a súčasne tieto **opatrenia ako hybridné správne akty nie sú všeobecne záväznými právnymi predpismi**, čím p. Mikas nemohol predmetné opatrenia zavádzať do verejnosti, vykonávať a pod hrozbou sankcií a straty ľudských práv a slobôd vynucovať, napriek čomu tak konal, a sankcie z opatrení vynucuje doposiaľ,

b) z pohľadu trestného zákona vybaviť zákonným spôsobom konanie p. Mikasa, ktorý **n e m á právomoc vydávať žiadne vyhlášky za úrad verejného zdravotníctva SR**, pretože úrad verejného zdravotníctva nemá delegované osobitné zákonné splnomocnenie na vydávanie všeobecných vykonávacích právnych predpisov, čím p. Mikas bezpochýb prekračuje svoju právomoc, keďže takto neúčinné vyhlášky vedome vydáva, zavádza do verejnosti, vykonáva a pod hrozbami sankcií a straty ľudských práv a slobôd vynucuje.

Osobitne tu dávam do pozornosti konanie ktoréhokolvek verejného činiteľa, ktorý by zákonným spôsobom nevybavil nezákonnú činnosť iného:

§ 326 ods. 1, 4 písm. c) Trestného zákona: Verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech a) vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, b) prekročí svoju právomoc, alebo c) nesplní povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci alebo z rozhodnutia súdu, potrestá sa odňatím slobody na desať rokov až dvadsať rokov.

§ 339 ods. 1 Trestného zákona: Kto páchatel'ovi trestného činu pomáha v úmysle umožniť mu, aby unikol trestnému stíhaniu, trestu alebo ochrannému opatreniu alebo ich výkonu, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky; ak však takto pomáha páchatel'ovi trestného činu, na ktorý tento zákon ustanovuje miernejší trest, potrestá sa týmto miernejším trestom.

§ 341 ods. 1 Trestného zákona: Kto sa *hodnoverným spôsobom dozvie*, že iný pripravuje alebo pácha zločin, na ktorý tento zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej desať rokov, alebo niektorý z trestných činov korupcie uvedených v treťom diele ôsmej hlavy osobitnej časti a spáchanie alebo dokončenie takého zločinu alebo trestného činu neprekazí osobne alebo prostredníctvom inej spôsobilej osoby, alebo príslušného orgánu, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

S poukazom na vyššie uvedené je zrejmé, že p. Mikas ako hlavný hygienik nemá právomoc vydávať „vyhlášky“ za Úrad verejného zdravotníctva SR pri ohrození verejného zdravia, keďže úrad verejného

zdravotníctva ani regionálne úrady verejného zdravotníctva nemajú zákonom delegované osobitné splnomocnenie na vydávanie všeobecne záväzných vykonávacích právnych predpisov, § 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.

Zároveň Zák. č. 355/2007 Z.z. je vo svojich ustanoveniach § 4 ods. 1 písm. g) za bodkočiarkou, a § 59b **neústavný**, pretože úrad verejného zdravotníctva nemá tieto právomoci delegované v Ústavnom zákone č. 227/2002 Z.z., zároveň Zák. č. 400/2015 Z.z. neumožňuje tvorbu vyhlášok podľa Zákona č. 355/2007 Z.z.

S poukazom na **Nález Ústavného súdu SR zo dňa 30.10.2008 sp. zn. IV. ÚS 261/08** do osobitnej pozornosti dávam, že „zo zásady ústavne konformného výkladu vyplýva požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb. Inak povedané, všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd (II. ÚS 148/06, m. m. napr. IV. ÚS 96/07, IV. ÚS 33/08, IV. ÚS 34/08, IV. ÚS 96/07, IV. ÚS 95/08 atď).“

Nezákonnosť všetkých vyhlášok vydávaných p. Mikasom nemožno prekryť nezákonnosťou výnimiek v dvoch z týchto vyhlášok, keďže otázka udeľovania výnimiek je vzhľadom k podstate veci spočívajúcej v absencii splnomocnenia na vydávanie vyhlášok samotných, právne irelevantná.

Zhrnúc, z uvedeného vyplýva, že predmetom tohto podania je poukaz na pokračujúce hrubé porušovanie zákona p. Mikasom, podnet na zákonné administratívne vybavenie veci, a s poukazom na § 15 Trestného zákona na začatie trestného stíhania p. Mikasa, ktorý:

1/ prekročením svojej právomoci vydával opatrenia za úrad verejného zdravotníctva, a tieto nulitné paaky, navyše aj za riadnych okolností *de iure* všeobecne nezáväzné právne akty, vydával a zavádzal do verejnosti ako účinné a všeobecne záväzné právne predpisy, ktoré pod hrozbou sankcií a straty ľudských práv a základných slobôd vynucoval a vynucuje doposiaľ,

2/ prekročením svojej právomoci vydáva vyhlášky bez zákonného splnomocnenia na ich vydávanie podľa § 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z., Nález Ústavného súdu SR zo dňa 10.12.2014 sp. zn. PL. ÚS 10/2013, Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 24.9.2020 sp. zn. II. ÚS 411/2020,

súčasne tvorba vyhlášok je daná podľa Zákona č. 400/2015 Z.z., nie podľa § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z. (túto skutočnosť je povinný vyhodnotiť generálny prokurátor s poukazom na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 22.1.2009 I. ÚS 354/09, Nález Ústavného súdu SR zo dňa 30.10.2008 sp. zn. IV. ÚS 261/08).

3/ všetky akty vydávané p. Mikasom týkajúce sa prekrytia dýchacích ciest a preukazovania sa negatívnym certifikátom na Covid-19 navyše obchádzajú zákon v tom, že zákon neukladá povinnosť prekrytia dýchacích ciest ani povinnosť podstúpiť test na Covid-19. V rozpore s čl. 13 ods. 4 Ústavy SR pre vydanie týchto aktov a obmedzení základných práv a slobôd neexistuje ani zákonom ustanovený cieľ.

V závere opakovane zdôrazňujem, že Vami komunikovaná absencia zákonného splnomocnenia na udeľovanie výnimiek z vyhlášok úradu verejného zdravotníctva je zásadne nepodstatná otázka vzhľadom na skutočnosť, že právne podstatná je výlučne námietka absencie splnomocnenia tohto úradu na vydávanie vyhlášok vôbec. Komunikovanie o potrebe splnomocnenia na výnimky je právne irelevantné, a najmä odvádza pozornosť od podstaty veci a to splnomocnenia podľa § 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z., ktoré Zák. č. 355/2007 Z.z. nedeleguje úradu verejného zdravotníctva. Týmto p. Mikas nemá žiadnu právomoc vydávať vyhlášky úradu verejného zdravotníctva.

Súčasne však chcem vyzdvihnúť, že generálna prokuratúra otvorila otázku splnomocnenia, pretože tento inštitút je právne významný pre posúdenie právomoci konajúceho správneho orgánu. V danom prípade nie však v otázke splnomocnenia na udelenie výnimky, ale v otázke splnomocnenia (delegácie) na vydávanie vykonávacích právnych predpisov (§ 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z., Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.12.2014 sp. zn. PL. ÚS 10/2013, Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.9.2020 sp. zn. II. ÚS 411/2020).

Na základe uvedeného sa tiež nazdávam, že mediálnym „replikovaním“ stanovísk medzi Vami a úradom verejného zdravotníctva o otázke absencie splnomocnenia pre udelenie výnimiek a „vyvíňovanie“ sa úradu z uvedeného je právne nadbytočnou aktivitou, keďže tento úrad nemá splnomocnenie vydávať vykonávacie právne predpisy vôbec, a zároveň komunikácia o právne bezvýznamnej skutočnosti prostredníctvom mediálnych odkazov je podľa môjho názoru dehonestujúcou pre postavenie oboch štátnych úradov a jej najvyšších funkcionárov.

S poukazom na to, že predmetné vyhlášky sa opierajú o pandémiu vyhlásenú generálnym riaditeľom WHO pre ochorenie Covid-19, žiadam zároveň pre účely vybavenia tohto podnetu, a v tomto čase už aj v zmysle Zák. č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám:

- označiť a doručiť mi právny dokument generálneho riaditeľa WHO o vyhlásení pandémie ochorenia Covid-19
- označiť a oznámiť mi (s poukazom na príslušné zákonné ustanovenie tohto postupu) kód ochorenia Covid-19 v príslušnom zozname prenosných ochorení a v zozname kódov diagnóz.

III.

Podnet na administratívne vybavenie namietanej veci a začatie trestného stíhania proti neznámym páchatelom

Touto cestou dávam do pozornosti konanie Policajného zboru SR na facebookovej stránke s názvom „Hoaxy a podvody – Polícia SR“, ktorými o mne šíri dezinformácie, dezinterpretácie a nenávisť, a nedovoleným spôsobom zasahuje do mojich základných práv na slobodu vyjadrovania sa a podnikania.

Dňa 29.1.2021 prevzal Policajný zbor SR z mojej facebookovej stránky s názvom „Dr. Adriana Krajníková, advokátka“ príspevok, ktorý na stránke „Hoaxy a podvody – Polícia SR“ viditeľne označil ako HOAX, čím zároveň zmenil obraz a obsah môjho diela.

D ô k a z: screenshot „Hoaxy a podvody – Polícia SR“ zo dňa 29.1.2021

Keďže zjavne ide o príspevok prevzatý z mojej stránky, s uverejnením môjho mena Dr. Adriana Krajníková, objektívne nemôže byť hoaxom, pričom zároveň Polícia SR nemá právomoc hodnotiť obsah mojich verbálnych a písomných prejavov mimo procesného postupu podľa príslušných zákonov a bez mojej účasti sa vyjadriť v príslušnom trestnom alebo administratívnom konaní.

Žiadam Vás o preskúmanie zákonnosti konania administrátora tejto stránky a osoby zodpovednej za Policajný zbor SR za spravovanie a prevádzku tejto stránky.

Už v tomto čase žiadam s poukazom na Zákon č. 211/2000 Z.z., čl. 8, čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 2 ods. 2 Ústavy SR

- o označenie mena príslušníka Policajného zboru SR zodpovedného za spravovanie a prevádzku predmetnej stránky,
- o označenie mena osoby, ktorá vykonáva administrátora tejto stránky,
- o označenie právneho vzťahu tejto osoby (administrátora) k Policajnému zboru SR,

- o označenie zákonného ustanovenia služobnej úlohy Policajného zboru podľa § 2 Zák. č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore, ktorá bola zverejnením môjho príspevku, so zásahom do tohto diela označením HOAX vybavovaná,
- o označenie zákonného ustanovenia, podľa ktorého bol obsah môjho príspevku hodnotený,
- o označenie zákonného ustanovenia, podľa ktorého bol obsah môjho príspevku vyhodnotený ako hoax,
- o označenie cieľa sledovaného týmto konaním Polície SR v zmysle vyššie citovaných ustanovení (čl. 8 ods. 2, čl. 10 ods. 2 Dohovoru, čl. 2 ods. 2 Ústavy SR), ktorý obsah príspevku sa týka činnosti štátnych orgánov (nie súkromných osôb) a argumentačno-právnej kritiky.

S poukazom na čl. 42 Charty základných práv Európskej únie žiadam o doručenie dokumentu Polície SR, príp. príslušného orgánu, na základe ktorého je založený právny vzťah medzi príslušným orgánom štátu a administrátorom predmetnej stránky.

V súvislosti s uvedeným *podávam trestné oznámenie* na administrátora predmetnej stránky a príslušnej osoby Policajného zboru SR zodpovednej za správu a prevádzku stránky, kde je podozrenie, že z ich strany došlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu porušovania autorského práva, ohovárania, poškodzovania cudzích práv a iné, a v prípade príslušníka PZ aj trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, o ktorom vybavení veci žiadam byť informovaná.

Podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd („Dohovor“): Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 Dohovoru: Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru: Každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Podľa čl. 10 ods. 2 Dohovoru: Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti alebo verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a neustrannosti súdnej moci.

Čl. 42 Charty základných práv Európskej únie: Právo na prístup k dokumentom: Každý občan Únie, ako aj každá fyzická osoba, ktorá má bydlisko, alebo každá právnická osoba, ktorá má sídlo v členskom štáte, má právo na prístup k dokumentom inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie bez ohľadu na ich nosič.

Čl. 19 ods. 1 Ústavy SR: Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, *osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.*

Čl. 19 ods. 2 Ústavy SR: Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Čl. 19 ods. 3 Ústavy SR: Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

Čl. 26 ods. 1 Ústavy SR: Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Čl. 26 ods. 2 Ústavy SR: Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Čl. 26 ods. 3 Ústavy SR: Cenzúra sa zakazuje.

Čl. 26 ods. 3 Ústavy SR: Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

S poukazom na to, že informácie sú zverejnené na stránke Policajného zboru SR, žiadam Vás o zjednanie nápravy tiež v tom, aby predmetný príspevok bol zo stránky patriacej štátnemu orgánu Polícii SR, resp. osobe vystupujúcej pod jej menom (čo by bolo navyše osobitným konaním voči takejto osobe) odstránený, a aby sa tento subjekt zdržal do budúca akéhokoľvek nezákonného konania voči mojej osobe.

Slovenská republika týmto príspevkom nedovolené zasiahla do mojich práv na ochranu osobnosti, rešpektovania súkromného života (nie som verejný činiteľ, ale fyzická osoba podnikateľ), práva na slobodné vyjadrovanie sa a práva na slobodné podnikanie, ktorých práv sa v prípade odopretia zákonného vybavenia veci na vnútroštátnej úrovni budem proti Slovenskej republike domáhať pred medzinárodnými orgánmi, s nárokmi na náhradu škody za poškodenie môjho mena ako súkromnej osoby, tak aj mena profesionálneho.

S pozdravom

JUDr. Adriana Krajníková

Prílohy: podľa textu